

Там сидить старий Запорожець-характерник — звать його Охрімом Неситим і бояться його всі страх.

Він, кажуть, з нечистою силою знається й великий характерник.

— Ліпше знатися з чортякою ніж з паном Овруцьким, наприклад. Мені зовсім не страшно, та ко ли-б мерщій до його вімовника добратися.

— Ми либонь заїдемо туди до вечера?

— Чи ти коли в тих сторонах бував?

— Ніколи. Та я довідався від лісника, полісовщика, що недалеко села живе.

— Ти заходив до його?

Тоді, як ти пішов замок розглядати, я пішов розпитати про дорогу. Щасливо я його знайшов, недовго блукаючи.

— Може се той самий, що мене переховав?

— Куди! того давно поховали, а сей молодий ще. Зразу мене алякався, схопився за пістоль. Та я заговорив до його: чи ти наш чоловік, чи ти панський пес, що в доброго козака стріляти хочеш? І він угамувався та й говорив зо мною по людськи. „Тікай, каже, добрий чоловіче, бо як тебе панські посіпаки зловлять, то голову відрубають“. „Я втічу, кажу, тільки ти дорогу покажи так, щоб було де захиститися під лиху одну“.

„Тут, каже, ліс рідкий бува, ніде сховатися, та коли так добре один день на хід сонця просто їхати будеш, то надібавш безпечну балку, там хоч цилий рік сиди. Хоч воно й не дуже там безпечно“. „Чому?“ — питаю. „Там живе старий характерник, січовик Охрім Неситий, — каже — небезпечно з ним стрінутись, бо з нечистою силою накладав. Тобі десь так з краю часок пересидіти, щоб кінь відпочив, а тоді далі“. „А чи ти його бачив? — питаю. „Бачив раз, каже, бодай не довелось у друге! Високий, сивий, вус в аршин, чуб теж . . . брови, мов ті мітли — страшний“. „А заш пан знає про його?“ „Ні. Люди об тім мовчать. Пан звелів